

«Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά Σου, Κύριε...»

Μνήμες... καὶ ἀναβάσεις Καρδίας...

• Ἀπὸ τὸ Ζωντανὸ Ὁρθόδοξο Ἑορτολόγιο •

Ἡ Γέννηση τοῦ Κυρίου, ἡ Ἐποχὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ὁ Θρίαμβος τῶν Θυμάτων

Δὲν χρειάζεται νὰ χάσουμε τὸ θάρρος μας,
παρὰ μόνο νὰ βροῦμε τὸ Φῶς ποὺ λαμποκοπάει γύρω μας

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀναφερόμενοι στὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, τὴν παρουσιάζουν ὡς τὸ μεγάλο καὶ ἀνεξήγητο γεγονός τῆς ἔνωσης τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν ἄνθρωπο. Τὸ ἄπειρο ἐνώνεται μὲ τὸ πεπερασμένο καὶ θρέφεται ἀπὸ τὰ αἵματα τῆς παρθενικῆς κοιλίας τῆς Παναγίας μας.

Μετὰ τὰ Χριστούγεννα, ἀκολουθεῖ ἡ Ἑορτὴ τοῦ Φωτισμοῦ. Ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὸν Θεὸ κοντὰ του, περνᾷ ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ζωῆς χωρὶς τὸν Δημιουργὸ στὸ Φῶς τῆς Δικαιοσύνης.

Ἡ Δικαιοσύνη εἶναι μιὰ σημαντικὴ ἔννοια στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, καθὼς δίκαιος ὀνομάζεται ὁ Θεός, ὅταν προσφέρει τὸ ἔλεός Του καὶ τὴν προστασία Του στὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν ζητάει. Ἐπομένως, στὸν πνευματικὰ ἀνώριμο ἄνθρωπο τῆς Π.Δ., ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ γίνεται αἰσθητὴ μόνον ὅταν ὁ ἄνθρωπος βλέπει τὰ αἰτήματά του νὰ πραγματοποιιοῦνται. Ἄντιθετα, ὁ Θεὸς γίνεται τιμωρός, ὅταν ὁ ἄνθρωπος σφάλει.

Στὴν Καινὴ Διαθήκη, καθὼς ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος καὶ μᾶς πλησιάζει, κατανοεῖται ὅτι ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ δὲν ἀπορρέει ἀπὸ τὴν θεία ἀνταπόκριση στὶς ἀνθρώπινες προσευχές, ἀλλὰ εἶναι Πρόσωπο καὶ ταυτόχρονα *κατάσταση*.

Ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Υἱός Του, ὁ Χριστός, ποὺ λαμβάνει ξανὰ μὲ τὴν Γέννησή Του τὴν πληγωμένη μας ἀνθρώπινη φύση καὶ τὴν ἐπαναφέρει ὄχι μόνο στὴν κατάσταση τοῦ Ἀδάμ, ἀλλὰ στὸν ὑπέρτατο βαθμὸ θεώσεως.

Ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ποὺ γιορτάζουμε ὡς φωτισμὸ μετὰ τὰ Χριστούγεννα. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι Ἐκεῖνο ποὺ ἀναλαμβάνει τὸ ἔργο νὰ ἀπλώσει σὰν φῶς παντοῦ, σὲ ὅλη τὴν δημιουργία, τὴν Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἔνωση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου στὸν Χριστό.

Δικαιοσύνη εἶναι ὁ Θεός, ποὺ στέλνει τὸν Υἱό Του· Δικαιοσύνη ὁ Υἱός, ποὺ μᾶς ξαναδημιουργεῖ μὲ τὴν Γέννησή Του· Δικαιοσύνη καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, ποὺ λειώνει στὴν βάπτισμα μὲ φῶς τὴν μαραμμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία φύση μας καὶ τὴν ἐπαναχτυτεῦει στὸ καλούπι τοῦ θείου θελήματος, τὴν ἀναδημιουργεῖ.

Ὁ ἄνθρωπος, λοιπόν, ζῆ μέσα στὴ Δικαιοσύνη, ζῆ στὴν Ἐποχὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τί ἀνάγκη ἔχει ὁ Χριστιανὸς τὴν διάκριση μεταξὺ Δικαίου καὶ Δικαιοσύνης; Ποῦ νὰ πάει νὰ βρεῖ τὸ δίκιο τοῦ ὁ Χριστιανὸς αὐτὴ τὴν ἐποχὴ;

Τὸ δίκαιο, οἱ νόμοι, ἔχουν τὶς ἀδυναμίες τους, δὲν ἀποδίδουν πάντοτε δικαιοσύνη. Διευθετοῦν τὶς ἀνθρώπινες σχέσεις, ρυθμίζουν τόκους, ἐλλείμματα, ἀναδιαρθρώσεις χρέους, ἀλλὰ δὲν ἀπαντοῦν στὰ ὑπαρξιακὰ ἐρωτήματα, ὅπως ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ.

Στὴν ἐποχὴ μας, ποὺ κάθε λογῆς *δαιμονικὴ μέγγενη* σφίγγει τὴν ὑπαρξίη μας, ἡ οἰκονομικὴ κρίση εἶναι, τὸ δίχως ἄλλο, μιὰ ἀκόμα ἀπόπειρα τοῦ σκοτότος νὰ ἐπισκιάσει τὸ φῶς. Παράλογο; Ναί! Τυχαῖο; Δὲν νομίζω! Ποιός εἶπε ὅτι οἱ κάθε λογῆς πειρασμοί, εἴτε προέρχονται ἀπὸ τὸν *πρωτομάστορα* τους, εἴτε ἀπὸ ἐμᾶς, ὅταν γινόμαστε βοηθοὶ του, εἶναι λογικοί; Ποιός μπορεῖ νὰ ἐπισκιάσει τὴν Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι τώρα ἐδῶ παροῦσα δίπλα μας ὡς Παράκλητος καὶ μᾶς προστατεύει;

Ἡ ὑπέρτατη ἀπελπισία, στὴν ὁποία θὰ περιέλθουμε σιγὰ-σιγὰ μὲ τὴν οἰκονομικὴ κρίση ποὺ φουντώνει, ποὺ ὀδηγεῖ βαθμηδὸν σὲ ἀπώλεια τῆς ἐθνικῆς μας ἀξιοπρέπειας, τῶν ἐθνικῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων, τῆς ἐλληνικῆς ταυτότητάς μας, ἀπλῶς δὲν ὑπάρχει. Δὲν ὑπάρχει.

Δὲν χρειάζεται νὰ κάνουμε ὑπομονὴ σὰν βουβὰ πρόβατα, νὰ ὑποστοῦμε τὶς συνέπειες αὐτοῦ τοῦ ἐξευτελισμοῦ. Ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνάμεσά μας καὶ δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἐγκαταλείψει. Ὁ *Θρίαμβος τῶν θυμάτων* ἔχει ἤδη λάβει χώρα, ὁ θάνατος νικῆθηκε μὲ τὸν θάνατο

καὶ θεῖο Φῶς μᾶς περιλούζει. Δὲν χρειάζεται νὰ χάσουμε τὸ θάρρος μας, παρὰ μόνο νὰ βροῦμε τὸ Φῶς ποὺ λαμποκοπᾷ γύρω μας. Μετὰ νὰ γίνουμε ἐμεῖς λαμπάδα νὰ μεταλαμπαδεύσουμε αὐτὸ τὸ Φῶς στὸν πλησίον μας.

Καλὰ Χριστούγεννα!

Δ.Ν.Χ., «Καινὴ Κτίσις»